

ЮНАК

березень ♦ march

1981

ПРИГАДКА ЩОДО ПЕРЕДПЛАТ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ

ПРИГАДУЄМО УСІМ НАШИМ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, що згідно з постановою, прийнятою на VII-их і підтвердженою на VIII-их ЗБОРАХ КУПО, поодинокі КПСтаршини відповідають за кожнорічне переслання точних адрес і за збирання передплат за пластові журнали від свого членства.

Усі члени пластових станиць зобов'язані вплатити передплати у своїх станицях до кінця лютого кожного року. Станичні референти пластових журналів пересилають зібрані влати на початку березня до своєї КПСтаршини, а КПСтаршини до 15 березня зобов'язані вплатити загальну суму, відповідно до числа передплатників, яких вони подали на пересланих списках.

Цю нову систему збирання передплат впроваджено з думкою, щоб КПСтаршини мали евіденцію передплатників зі свого терену, а теж, щоб зменшити адміністративні кошти й виєлімінувати хронічних довжників.

ПОДБАЙМО УСІ ПРО СВОЄЧАСНЕ ВИКОНАННЯ ЦІЄЇ ПОСТАНОВИ, БО ДО ЦЬОГО ЗОБОВ'ЯЗАЛИСЬ У НАШОМУ ІМЕНІ УПОВНОВАЖЕНІ НАМИ ДЕЛЕГАТИ НА ЗБОРАХ КУПО.

Пластуни-самітники повинні пересилати належності за журнали до КПС, а нечлени Пласту вплачують передплати прямо до адміністрації.

Згідно з вищезгаданою постановою адміністрація має доручення здернати висилку журналів ТИМ, ЩО В НАЗНАЧЕНОМУ РЕЧЕНЦІ НЕ ВПЛАТЯТЬ ПЕРЕДПЛАТ.

ПРОСИМО УСІХ ДОКЛАСТИ СТАРАНЬ, ЩОБ ТОЧНИМ ВПЛАЧЕННЯМ ПЕРЕДПЛАТ І ДАТКАМИ НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД СКРІПИТИ ФІНАНСОВУ БАЗУ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА

УВАГА! УВАГА!

Усіх тих, що надсилають до "Юнака", "Готуйсь" і "Пл. Шлях" будьякі інформації та світлини чи дописи, дуже просимо подати повне ім'я та прізвище особи, що до неї стосується дана інформація, курінну приналежність, місце замешкання, дату, коли дана подія заїснувала тощо. Світлини просимо завжди підписати на звороті чи іншим способом зазначити до кого і чого вона відноситься.

Посилаючи світлини для поміщення, вибирайте чорно-білі та ті з кольорових, які мають чіткі контрасти.
Редакція

ПОМОЖІТЬ НАМ зробити "добре діло" і перешліть дарункову передплату

для зразкових, але незаможних юнаків та юначок, особливо з європейських та південно-американських країн. Вони бажали б дістати та читати «Юнака», але самі не можуть собі його передплатити.

Адміністрація

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає **ПОЗИКИ** та
- **приймає ОЩАДНОСТІ.**
- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
- **Урядові години:**
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.
Phone: 769-9998

Пластуни і Пластунки в Торонті!

**СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!**

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА" ВІД 1 СІЧНЯ 1981 р.:

КАНАДА — \$15.00, УСІ ІНШІ КРАЇНИ —
15.00 американських доларів.

Ціна одного прим. — \$1.50.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada Tel.: (416) 769-7855

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ YUNAK MAGAZINE 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S.4V7, Canada

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Avenue, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

SECOND CLASS REGISTRATION NUMBER 2185

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

- 2 Гутірка з Юними Друзями: Велич Шевченка
Підруга Гребля
П. Щербань
3 Тарасові Шевченкові
Жив поет із серцем Прометея С. Нараванський
Весняне І. Сенін
Наша мова І. Злотокудр
4 Сучасні визначні українці — Іван Керницький
О. Кузьмович
"Хоч приснився мені" (пісня про Львів) Інтер,
З. Лавришин
7 А хто, як не пластуни?
"Така печаль оступить душу"
8 Як ми тепер відзначаємо Шевченка?
9 "Життя в Пласті" має 60 років
"Життя в Пласті"
Оленка Певна
"Нрук"-Пезьо
10 Перше пластова шатро
11 Молоде перо: Христини Романа Шухевича
Учасники табору
"Золота Булава"
Віктор Голуб
Віра Мармаш
А. Слин
О. Кузишин
М. Біланюк
13 Мій приятель
14 В суботу рано я до школи ходила
15 Моє перше свято весни
16 Нові платівки: "Квітна"
17 Ще до дискусії про зло в Пласті
Два добрі діла Пластової Станиці в Монреалі **
18 Загадки: Слова "Кобзаря", з якого твору? М. Маців
19 Спорт: Яка солодка перемога! Рома Кушнір
Як відбував "Три пера" Борислав Білаш II
Борислав Білаш
21 У таборі "Золота Булава" — вишні гурткових
у Канаді Р. Джулинська
Г. Смолинець
22 Хроніка
26 До нас пишуть...
28 Список датків на пресфонд "Юнака" Замість квітів
на могили

● **Ілюстрації** в цьому числі: Дарії Даревич, Якова Гніздовського, Е. Козака, Роми Романюк.

● **На обкладинці:** Учасники і провід юнацького лещатарського табору в Гленн Фоллс, США, грудень 1980 року.

Редагує колегія
Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

гетьман. сиб Роман Ващук

пл. розв. Андрій Винницький

пл. сен. Тоня Горохович

ст. пл. Олесь Кузишин

пл. юн. гетьман. сиб Всеволод Онишев

пл. сен. Олександр Юзенів

пл. сен. Дора Горбачевська

пл. сен. Юрій Данилів

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямками та вимогами юнацького віку читачів.

ЮНАК

БЕРЕЗЕНЬ 1981

Ч. 3 (208) РІК XIX

Інтернаціональне стандартно-серійне число,
0044-1384

ВЕЛИЧ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

*І сонце генія стоїть над ним в zenіті.
Поет став морем. Далеч степова,
І хмарочоси, й гори — ним залиті.
Бунтують хвилі-думи і слова,*

Іван Драч: Смерть Шевченка (Симфонія)

Дорогі Подруги і Друзі!

Березень — місяць Шевченка! Поглиблення культу поета в народі. Культ Тараса Шевченка зростає з кожним роком, бо щораз нові і щораз глибші джерела його відкривають у ній люди, а зокрема українці, що серцем розуміють Шевченкову "глибинну суть".

У поемі Івана Драча "Смерть Шевченка" Шевченко в уяві поета став морем, творчість його своєю глибиною і силою сколихнула людські серця в цілому світі — від Вінніпегу до Владивостоку.

А Ліна Костекно у відомій її поезії "Кобзареві" розповідає, що Шевченко для неї "совість і закон". Вона, молода поетка в шістдесятих роках, приходила до його пам'ятника в Києві, розповідала, як трудно жити й творити в нашому сторіччі, повному розрухів, хворіб, спустошення, у світі населеному людьми із скаліченими душами. Просила поради й почула її від Шевченка: "А ви гартуйте ваші голови!... не скаргами, не белькотом надій, а за співом в дорозі нелегкій", бо життя поетів ніколи не було легким.

Святослав Караванський, що живе тепер у Вашингтоні, ще в 1967 році, відбуваючи засуд у Явасі (Азія), у поезії "З вірша про Шевченка" писав, що Шевченко жив серед пігмеїв, але сам ним не став, жив серед заляканих, але сам не боявся й найбільшої карі, ніяких нагород йому не дали, відзнак не носив, та хисту свого ні разу не продав, "служив в поезії солдатом — тільки вмерши, генералом став".

Анатолія Лупиноса — сучасного політичного в'язня, арештували за вірш, що його він склав і деклямував біля пам'ятника Шевчен-

кового в Києві 22 травня 1971 року, тоді, коли молодь вшанувала роковини перебування тлінних останків поета в Києві 1861 року під час перевозу їх до Канева. "Ні, ні не спали ми. Звивалися потоптані знамена, хиталися підвалини тюрми. "Не вмерла ще!" співали ми надхненно".

Ольга Маруніч, сучасна поетка в Україні, перечить тому, щоб Шевченка називати бідним плебеєм, він же Прометей і володар дум України. І не був Шевченко солдатом, у нього були крила, був завжди на волі. Каже поетка, щоб Шевченка не малювати сумним, бо він щастя і світоч народу, він у кожній хаті з нами живими словами розмовляє, вона заперечує, що є дата смерті Шевченка, в нього є тільки дата народження, бо живе він у вічності.

А ось думки про Шевченка чужинців:

Видатний жидівський поет, Іцик Фефер, що народився і жив в Україні, признається Шевченкові — "Тебе ношу, Тарасе, як світло у п'ятні, твої слова, як сонце, дають тепло мені". Польський визначний письменник Стефан Жеромський так висловився про велич Шевченка: "Є в поезії цього мученика й спокійні тони, але разом з тим хвилюючі і похмурі, є скрегіт болю, а іноді гучний крик, як крик ста тисяч гайдамаків..." Полін Бентлі з Великобританії сказала, що Шевченко "поет всього людства", а Назим Хікмет з Туреччини вважає, що є "поети одного міста, одного села, одного народу. Але є поети всіх міст, всіх сіл, всіх народів. Шевченко саме такий поет". Альфред Єнсен — швед ось як возвеличує Шевченка: "Тарас Шевченко став багатшим, ніж він колинебудь міг про це мріяти... Любов народу стала для нього найвищою нагородою, а в історії світової літератури він поставив собі пам'ятник сильніший від бронзи". Знають Шевченкового "Кобзаря" і в Японії. У 1950 році у видавництві "Хейбонся" вийшов переклад "Кобзаря" японською мовою й, читаючи його, Хідео Одагірі назвав Шевченка "чудовим поетом".

А як нам у Пласті звеличувати Шевченка?

У 60-их роках відбувалися цікаві конкурси, святкові сходи та інші літературні імпрези для вивчення Шевченкової творчості. Бо тільки знаючи її, переживанням її дум і настроїв за участі в конкурсах, концертах і різних інших святкуваннях та індивідуальним читанням творів Шевченка, про Шевченка можна відкривати його велич, серцями зрозуміти глибинну суть його дум і почувань.

Скоб!

Подруга Гребля

Пилип Щербюк

ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

Гнів і муки в очах затаївши
Над печалями чорних століть,
Ти читаєш палкі свої вірші
І вдивляєшся гордо у світ.

В світ жаданої волі і мрії,
Що заковану землю збудив...
Пахнуть квітами добрі надії
Над літами, що ти окропив.

Йдуть до тебе нові покоління,
Пада в ноги вчорашня гроза.
І спадає з очей України
На "Кобзар" твій гаряча сльоза.

Святослав Караванський

ЖИВ ПОЕТ ІЗ СЕРЦЕМ ПРОМЕТЕЯ...

Жив поет із серцем Прометея
У гурті заляканих людей...
Жив з пігмеями й не став пігмеєм
Вмер, а все лишився Прометей!

Він не був лавреатом премій,
Блях — оздоб на грудях не носив,
Плащ солдатський — вищу з академій —
То й усе, що в долі заслужив.

Хист не вмів свій вигідно продати,
З музою контракту не уклав.
Він служив в поезії солдатом —
Тільки вмерши, генералом став...

29 січня 1967 року в концтаборі ч. 11,
Явас у Мордовії.

Ірина Сеник

ВЕСНЯНЕ

Все таке ніжне
Святково біле
В мережеві снігу
Березня дні
Небо ласкаве
Сонце високо
Вклоняються нині
Ранній весні
Серце без смутку
Очі розквітлі
За обрієм світ мій
Доля ясна
Моя Говерля
В мережеві снігу
В моїй батьківщині
Рання весна.

Іван Златокудр

НАША МОВА

Громами-буреломами
дзвінко
кована,
вітрами
буйними —
гаптована!... —
Наша пісня,
Наша мова!...
Райдужна, грайлива...
Маками, волошками — вишивана,
синім колосом — гаптована!...

Наша пісня,
Наша мова!...
В суцвітті пісень милозвучних
і —
слова
буйно квітне Україна солов'їна!.. —
Наша мова!...
Кобзарева,
Вишнева —
Дніпрова!...

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

Іван Керницький

Прізвище Івана Керницького, а ще більше його псевдонім ІКЕР, відомі добре напевно великій частині наших читачів. Він один з популярніших письменників, а передусім фейлетоністів, який постійно пише до "Свободи" та до "Лиса Микити" саме за підписом Ікер.

У своїх щотижневих фейлетонах він порушує різні актуальні проблеми українського життя, а зокрема життя українського Нью-Йорку, де він постійно живе. Частенько пише він також про нас — пластунів, бо є їх добрим приятелем. Тому пластуні, як і ціла велика українська громада, були минулого року дуже стурбовані затяжною недугою нашого улюбленого письменника, і тим більше радіють, що він тепер вже знову здоровий та продовжує свою літературну працю. Недавно в суботнішньому фейлетоні у "Свободі" І. Керницький, згадуючи місто своєї молодості — Львів, написав прегарну та глибоко сентиментальну "Пісню про Львів". Її цитували вже пластунки на Листопадовому Апелі в Нью-Йорку, а тепер одержали ми від автора ноти до цієї пісні, скомпоновані також колишнім пластуном і відомим музиком Зеноном Лавришином з Торонта.

Слова Ікера

Муз. ар. Зенон Лавришин,
Торонто.

Подаємо цю пісню в цьому числі "Юнака" і надіємося, що її підхоплять та вивчать пластунки і при найближчій нагоді заспівають нашому письменникові.

І. Керницький народився в Галичині. Почав свою літературну творчість в 21 році життя. Від молодого хлопця жив у Львові та працював фейлетоністом і письменником. Його творчість — це ряд збірок новель, як напр. "Святоїванські вогники", "Село говорить", гуморески "Циганськими дорогами", "Перелетні птахи", п'єси такі, як "Король стрільців" і для дітей "Квіт папороті", і вкінці повість п. н. "Герой передмістя" написана львівським діалектом. Від 1949 р. І. Керницький живе у США, але майже все, що пише, навіяне тугою і споминами про родинне село та молоді роки перебування у Львові. "Пісня про Львів" — найкращий доказ того сентименту.

О. Кузьмович

"ХОЧ ПРИСНИСЯ МЕНІ"

(Пісня про Львів)

Як приснишся мені, ген, за семи морями,
Рідне місто моє, ніби з казки і снів,
То полинуть думки в синю даль журавлями,
В давню юність мою, в юне місто — мій Львів...

Хто, засипле моря, що стоять поміж нами,
Чи здавити тугу, чи тужить знов, і знов?..
Скільки літ, скільки літ, відцвітають каштани,
Там, на Замку, де в нас, розквітала любов!

Пишеш скорбні листи, що втомилася очі,
Виглядати когось, в самоті, навесні...
Хай тривають ці сни, нездійсненні, дівочі,
Прилинь милий, хоч в сні, приснишь, серце мені...

„Хоч приснився мені“

(Пісня про Львів)

Слова Ікера

Муз. ар. Зенон Лавришин,
Торонто.

Andante con moto

як приснився ме-ні ген за семи тора-ми,
рідне місто мо-є, ніби з каз-ки і снів,
то полинуть думки в си-ню даль, жу-рав-ля-ми,

mf *cresc.*

в давню юність мо-ю. в юне мі-сто - тій Львів.

mf *cresc.*

f

то полинуть думки в си-ню даль, жу-рав. па - ти,

f

1. для повторення

в давню юність мою в ю-не мі-сто тій Львів.

mf *decresc.* *f* *mf*

2. для закінчення

2.

Президент Д. Айзенгавер відслонює пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні.

А ХТО ЯК НЕ ПЛАСТУНИ?

Стрункі лави пластунок і пластунів маршували 27 червня 1964 року вулицями столиці США — Вашингтону, веселі, радісні, піднесені на дусі, дарма, що була гаряч та були вони втомлені. Це ж був український день у Вашингтоні — посвячення пам'ятника Тараса Шевченка. Сто тисяч українців залляли весь простір біля пам'ятника, довгими годинами стояли на пекучому сонці, щоб бути свідком тієї радісної і пропам'ятної події. Тільки уявити собі! Пам'ятник Тарасові Шевченкові відслонює 34-ий президент США Двай Айзенгавер!

Хто з нас пластунів пригадує ту подію, хто її пережив, напевно досі стоїть вона немов вчора перед його очима.

Але від того часу минуло вже шістнадцять років, теперішнє юнацтво ніяк не може пригадувати собі 1964 року, цієї події та може навіть не завжди свідоме, що у Вашингтоні стоїть співець української слави й волі.

Ще давнішими роками був звичай відвідувати самотнього Кобзаря у березневі дні, ще не раз про такі поїздки писали нам читачі "Юнака", але, либонь, і те вже не є в пластовій програмі.

А тимчасом пам'ятник Шевченкові щораз більше опущений і занедбаний. Із сумом перечитали ми у "Новому Шляху" враження пані Оксани Соловей з відвідин Шевченка та її заклик, що треба "щось робити"!

Подаємо майже цілу цю її сумну розповідь і питаємо: "А хто, як не пластуни можуть щось зробити?" Маємо Пластову Станицю у Вашингтоні, маємо впроблизу інші пластові з'єднання. Може б так у місяці березні відзначили вони 120 роковини смерті найбільшого Сина України "добрим ділом" для Нього?

"ТАКА ПЕЧАЛЬ ОСТУПИТЬ ДУШУ"

Автобус завернув за ріг, і пожадливі зір спочатку увібрали цілість: зелень кущів, розсип жовтого листу, Пам'ятник. Потім вирізав постать, затримався на мить, голублячи, слизнув по постаменту і прикипів. Напис не читався. Навіть при соняшному світлі сірі літери на сірому тлі губилися. Треба наперед знати ймення, щоб розшифрувати його за пару секунд, на які водій авто може відірвати погляд від дороги. Тисячі машин кожного дня проминають Пам'ятник, та бронзовий чоловік лишається для проїжджих анонімом. Безіменна постать хутко зів'яне з пам'яті. "І сліду не стало..." Треба щось робити. Виходимо з автобуса і пішки вертаємося "до Тарасика", як пестливо говорить моя супутниця. Тепер можна уважніше розглянути довкілля. Приналежна до Пам'ятника площа виглядає занедбана. Кущі живоплоту не підрізано, листя не зібрано, басейн давно не діючого (чому?!) водограю перетворено на смітник. Сьогодні хоч пляшок у траві не видно. А то мої знайомі, що були у Вашингтоні на весні м.р., вибірували й виносили за огорожу порожню тару з-під напоїв. Комусь було весело, а комусь сумно. Щось треба робити!

Дух запустіння торкнувся не тільки садочка. Широкі цементові площини-сходинок, що підводять до Пам'ятника, почали кришитися... Світлосірі гранітні сходи навколо постаменту позаливано чимось темним. Потворні великі плями розповзлися на всі боки, зяють на кожному східцеві. Вони викликають гідливе враження бруду, неохайности. Плями ті — випадкові чи ні — навряд чи вдасться й відмити... Мене пік сором. Щось треба робити!

І нарешті постамент. Написи на бічних площинах тяжко читати, навіть підійшовши впритул. Чи то за 16 років погода зробила

своє, чи глибина різби виявилась недостатньою, чи взагалі контраст між шліфованою й нешліфованою поверхнею граніту цього ясного сірого кольору не досить великий, — не беруся судити. Знаю одно — непрочитані слова сили не мають. Щось треба робити!

Треба щось робити. Кажуть, за належне утримання площі відповідає міська влада. А якщо площа утримується погано? Чи слід цілковито покладатися на когось? Чи не варто й самим наглядати й підпомагати? А стан самого Пам'ятника чейже до міської влади не має відношення? Про Пам'ятник ми мусимо дбати. Чи не так? Мало поставити, треба доглянути. І не відмагайтеся, друже, тим, що ви десь у Каліфорнії чи Дакоті, що ви далеко. Плями на пам'ятнику — це плями на мені, на вас, на всій українській громаді. Бережімо те, що здобули. Воно не легко далось та легко втрапляється.

Відгукніться! Порадьте, що робити.

Оксана Соловей

*Передрук з "Нового Шляху",
ч. 52, 27. 12. 1980.*

ЯК МИ ТЕПЕР ВІДЗНАЧАЄМО ШЕВЧЕНКА?

ІСТ ЧЕПТЕМ-Н.Й.

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ РІК

Цього року минає 120 років, як помер Тарас Шевченко. Перед двадцятьма роками, коли відзначувалося широко у вільній українській громаді сторіччя смерті Великого Кобзаря, активну участь у всіх відзначуваннях брали пластуни. Тож тоді вони сотками маршували вулицями Вінніпегу, де відбувалося відслонення пам'ятника Т. Шевченкові, вони провели з того приводу цілу програму, зорганізовану по дорож і опісля таборування.

Рік 1961 Головна Пластова Булава була проголосила роком Шевченка за гаслом його словами: "Моліться Богу, свою Україну любіть і згадуйте один одного".

У всіх пластових з'єднаннях відбувалися імпрези, в юнацтві відбувся широкий Шевченківський змаг за пізнання творів Т. Шевченка конкурсами деклямацій, тереновими іграми, побудованими на знанні життя Кобзаря, Святами Весни, таборами. Скільки цікавого пізнали й навчилися про Шевченка в тому пам'ятному році всі пластуни! Навіть окрему поштову печатку були зробили на цей час пластуни. Ось приклад однієї листівки, що заховалася досі у наших пластових архівах:

І так насувається питання: Як тепер відзначають пластуни роковини смерті Шевченка? Чи згадують взагалі у своїх пластових зайняттях? Чи десь відбуваються конкурси, змагання, теренові ігри? Якщо так — то пишіть нам про те, щоб могли помістити у "Юнаку".

“ЖИТТЯ В ПЛАСТІ” МАЄ 60 РОКІВ

Кожний юнак і юначка має пластовий підручник п. н. “Життя в Пласті”, а чи часто до нього заглядає — того не знаємо. Але ті, які справді користуються підручником, завважили, що це вже друге видання, яке появилось підготоване автором д-ром Олександром Тисовським у 50-річчя Пласту в 1961 році.

Перше видання “Життя в Пласті” появилось у Львові в 1921 році і тому саме тепер слід святкувати його 60-річчя.

Друге видання, куди повніше та більше в порівнянні з першою книжечкою, яка тепер стала вже музейною рідкістю. Але як пише автор, “друге видання не є виправленим виданням першого. У першому ніяк не схиблено в ідейних основах Пласту, щоб треба було щось поправляти. У програмі Пласту було передбачено, що організаційні форми можуть змінюватись, удосконалюватись і достосовуватись до умов. Але лише такі форми, як в нічому не порушують основних ідей Пласту. У новому виданні ми радше відбудовуємо відомі нам від початку основні пластові ідеї важко пережитим досвідом”.

Так вияснює поширення “Життя в Пласті” сам автор. Ми — пластуни мали щастя, що автор і основник Пласту Дрот дожив того віку, що міг, з поміччю цілого гурта досвідчених виховників, зредагувати поширене, друге видання пластового посібника. Ті співробітники допомогли йому додати, що було потрібне, виправити перестарілу мову і пластову термінологію, додати гарне технічне оформлення, багато знімок і рисунків.

В цей спосіб основний підручник набрав ще більше змісту, подав історію Пласту за тих п'ятдесят років, усучаснив проби та інше.

А все ж коли переглядаємо сьогодні ті два видання нашої “пластової Біблії” — то бачимо, що так як писав Дрот у передмові в 1961 році, основне в ній не змінилося.

У березні минає вже тринадцять років, як наш Основоположник відійшов на Вічну Ватру. Але його ім'я і його “Життя в Пласті” є відомі добре кожному юнакові та кожній юначці, що вступає у ряди пластового юнацтва. Д-р Олександр Тисовський і “Життя в Пласті” автоматично лучаться у думці кожного з них і творять нерозривну цілість та нерозривну одну тямку, якій на ім'я: Пласт.

“ЖИТТЯ В ПЛАСТІ”

Коли я мала 11 років, у день мого народження від моїх тітки й вуйка одержала я “Життя в Пласті”. Дарунок не мав тоді для мене великої вартості. Але коли в 1975 році я перейшла до юнацтва, дізналася тоді — скільки разів доведеться мені заглядати в цю книжку. Вона ставала для мене великою вартістю. Заглядала я сюди, коли мусіла вивчати на пам'ять Пластовий Обіт та коли мусіла підготувати гутірку. Так чи так “Життя в Пласті” було меншою частиною мого життя. Пригадую, що майже цілий рік минув, коли я знова відкрила книжку, щоб переглянути матеріал до другої проби. Так моє “Життя в Пласті” стояло та стояло б на полиці, коли б не прийшов час виїзду до “Школи Булавних”.

Запакувала я цю книгу, ледве вмістила до переповненого наплечника, та поїхала в табір. Заїхала я на місце таборування — а там нічогісінького нема, усе треба було збудувати та зробити. Подруги показували, а “Життя в Пла-

сті” вияснявало. Навчилася я відразу, що це не звичайна книжка, а книжка, котру я не повинна закривати. Дні минали, скінчилося піонертво, а почались гутірки. Думала, що вже можна гарно запхати книжку поміж вбрання в наплечнику — але ні! Прийшла я на гутірку, а подруга, як почне говорити, то говорить безупину, а в мене пів сторінки вкритої письмом. Знова прийшлося мені заглянути в “Життя в Пласті”. Була ця книжка моєю приятелькою та рятувала мене в найгірших ситуаціях і тепер не маю вже права її відкидати.

Повертаючись з табору не в наплечнику, а в руці несла я уважно книгу. “Життя в Пласті” — це тепер моя Біблія, а тета й вуйко мої улюблені вуйки.

пл. розв. Оленка Певна

ПЕРШЕ ПЛАСТОВЕ ШАТРО

Багато прогульковців користуються шатрами, так з уваги на практичність туристики, як теж з уваги на “романтику” життя в шатрах. Тож не диво, що й пластова молодь, не виключаючи новацтва, радо таборує в шатрах й на прогулянках дає перевагу шатрам супроти вибагливих мотелів або таборових “курєнів”. Це не трудно приходить ся досягнути в теперішні часи, коли шатра є не дуже дорогі, одночасно теж “комфортів”. Очевидно важливо знати, де й як їх влаштувати.

Не так воно було в “давнину” в Пласті — в його початках. Ми знали про шатра лиш з образків — ілюстрацій. Пластовий виряд та однострій був нам майже недосяжний. Наші мами шили нам наші однострої й фарбували їх у баняхах, самі ми стругали собі пластові палиці. Щойно за постачання, зорганізоване інж. Я. Вінцковським, композитором у Львові, відомим під псевдом Ярославенко (його ж пластовий гимн!) — дістали ми змогу набувати за великі гроші — спроваджувані з Англії, коліски скавтіну, оригінальні англійські однострої (грубезні бавовняні сорочки, скавтські капелюхи з широкими крисами), топірці, компаси тощо.

Колишній юнак Михайло Пежанський (тепер сеніор — живе в Нью-Йорку) з 1-го Полку ім. П. Н. Сагайдачного у Львові. Знімок в Нальниці (Лемківщина) з 1913 року.

Прийшла теж черга на перше “наше” шатро. Небувала сенсація: будемо ночувати в шатрі!!! Перший пластовий гурток “круків”, першого пл. полку ім. Петра Конашевича-Сагайдачного у Львові (при Українській Академічній гімназії) дістав коротке теоретичне повчання, як ставити шатро. Тож гайда! Ідемо на гуткову прогулянку в “наші” терени. Це були т. зв. “долина Маруньки” — чудовий гайок з потічком, в околиці Львова — тепер мабуть уже забудована ділянка міста, або “медові печери”. Це глибока й простора заглибина, де давніше вибирали скалу й пісок. Були теж й невеличкі підземі викопи, що й надало назву печерам. Туди ж повів нас Дрот (д-р Олександр Тисовський, основоположник Пласту й наш опікун) того “історичного” дня 1912-го року. Як звичайно, залишив нам повну ініціативу, щоб ми самі все передумали: вибір місця, влаштування леговищ тощо.

Ми зробили все по нашій найліпшій застанові. Було нас сім. Шість в шатрі, один — на зміну — на стійці. Настала ніч. Дрот залишив нас самих, на свої сили. Ніч темна, хоч як очі вибалущили — нічого не побачиш. Перша стійка вночі — трохи лячно — я наймолодший в гуртку, дванадцятилітній юнак. Тиша. А тут почулись якісь скигління, хтось гейби свистав. Часом теж якийсь блимок. Лячно! Виявилось, що Дрот пробув цілу ніч на верху заглибини-печери й слідкував за нашою по-

ведінкою. Він знав, що ми багато навчимося за цю першу ніч в шатрі. За відомою приповідкою: "Як собі постелиш, так виспишся"... ми не спали тої ночі! Але наука не пішла в ліс. Дехто став майстром та ентузіастом таборування в шатрах.

Доброї ночі й вам — у шатрах!

М. П. — колишній "крук" (1912)
тепер Пезьо Л. Ч. (1980)

"ЗОЛОТА БУЛАВА" — ВИШНІЛ ГУРТКОВИХ У КАНАДІ

Молоде перо

ХРИСТИНИ РОМАНА ШУХЕВИЧА

(Інсценізація у таборі "Золота Булава" у Канаді)

1-ий заповідач: Наша інсценізація представляє подію з життя трьох українських політ'язнів: Юрія Шухевича, Ніни Строкатої-Караванської та Святослава Караванського).

Дія відбувається в 1970 р. Юрій Шухевич, котрий вийшов на волю по 20-річному ув'язненні (ув'язнений через те, що не згодився зректися свого батька), поселився в Одесі та одружився. Жив він з родиною в Ніни Строкатої-Караванської. Чоловік Строкатої — Святослав Караванський, був тоді ув'язнений на вісім років в Мордовії. Коли народився син в Шухевичів, Караванський присвятив Шухевичові з цієї нагоди вірш).

Дійові особи: Юрій Шухевич — син Романа Шухевича — Тараса Чупринки, провідника Української Повстанської Армії (УПА) під час другої світової війни; дружина Шухевича — Леся; Ніна Строката-Караванська — мікробіолог і лікар, одна з членів Гельсінкської групи; хресні батьки — Марко та Оксана Руденки.

Перша дія відбувається в домі Строкатої в день христин маленького Романа Шухевича. (Входять хресні батьки)

Л. Ш. Вітаємо! Прошу, будь ласка, заходьте. Ніна зараз буде. Вона в кухні кінчає підготовляти перекуску. Отець повинен бути незабаром.

Ю. Ш. Сервус, Марку! Як там усе біля вас? Ми з дружиною вдячні, що ви не побоялися та зволіли прийти на це родинне свято.

М. Р. Як не прийти? Стільки літ нас лучить.

Ми давно не бачились, а так багато вже змін. Приємно пригадувати собі наші гарні ранні літа. Ще як твій тато нам розповідав про визвольну боротьбу. Пам'ятаєш, як ми любили бавитись.

Ю. Ш. О, так! Пам'ятаю ці часи. Веселіше стає, коли згадую свої юні літа. Але скільки вони тривали? Вже від 15-го року життя мене ув'язнено. Оце саме тепер моя перша воля. Правда був той день, коли мене депортували з тюрми, щоб пізнати тіло мого, замордованого москалями, батька. Ніколи не забуду я того дня! Не судилось нам нормально жити.

М. Р. Як же ж можливо провадити нормальне життя серед брехні та зневажання людської гідності. Люди не можуть висловлювати своїх думок, постійно вони десь зникають, не знати куди. Всіх переслідують та намагаються перевиховати.

Ю. Ш. Правду кажеш, Марку. Як міг би я зі собою жити, згадавши лиш, що я зрадив свого батька, провідника Української Повстанської Армії. Як би я міг виховувати своїх дітей у такому дусі? Немоżliво! Не міг би я в такому стані жити.

Н. С. Здавалося мені, чи справді ви всі вже тут. Вітаю вас! Пробачте, я закінчувала підготовляти перекуску в кухні.

О. Р. Ну, Ніно! Як коло тебе? Чи є якась звістка від Святослава?

Н. С. Вже довший час не було звісток від Святослава. Останній раз — десь три місяці

тому — вдалося викрасти листа від нього. Не знаю, чи ще живий, чи його вже також замордували... Молюся Богу, може колись його знову побачу. Все є можливе!

О. Р. Не журися, він живий, здоровий. Якщо б загинув, напевно була б звістка.

Л. Ш. Ну, досить таких сумних розмов. Прощу ближче. Сьогодні в нас радісна okazія. Ми щасливі, що при собі маємо наших здорових дітей, і що Юрій нарешті на волі. Хоч мушу признатися, часами я теж неспокійна про нашу долю — Юрія постійно переслідують. Можуть в кожній хвилині заарештувати. Я бачу, як родини інших політ'язнів бідують. Мене ця справа дуже журить. Що ж буде з нашими дітьми та зі мною? Як вони виростуть без батька? Як мені їх виховати самій? Чи вони будуть мучити наших дітей так, як нас мучать?

О. Р. Чи варто нам усім так послідовно триматися своїх переконань? Часом думаю собі — чи не було б нам трохи легше піти на уступки москалям та мати нагоду жити нормальним життям? Я справді часами сумніваюсь — чи є в мене досить сили продовжувати цей спротив.

Н. С. Мусимо продовжувати. Та не тільки для себе, але також за тих поневолених, що тепер сидять в тюрмах. Про нас знають вже у вільному світі. Нашу справу підносять в Об'єднаних Націях, в Американському Конгресі та загально в пресі. На нас полягає цілий вільний світ. Не можемо піддаватися.

(Чути стукіт до дверей)

Ю. Ш. О, то напевно священик прийшов. *(Відчиняє двері — знаходить листа).* Ніно, дивись — це лист для тебе.

Н. С. Ох, Боже, щоб це не була сумна звістка. *(Відчиняє листа).* Дякувати Богу, це лист від Святослава. Якось викрали з тюрми. Але тут щось для тебе, Юрію, з нагоди народження сина.

КОЛИСКОВА

(Юрію Шухевичу в день народження сина Ромчина)

Спи, дитино, пони спиться,
Набирайся сил,
Хай твій шлях тобі присниться
В череді могил.

Спи, дитя, хай сон розв'яже
Сніп живих картин,
Він про все тобі розкаже,
Чий ти внук і син.

Спи, дитино, люлю-люлі,
І не мруж свій вид,
То свистять у лісі кулі,
Де ходив твій дід.

Чуєш, як дзюрчать потони?
Бачиш ті стінки?
Дід пильнує на всі боки,
Бож довкруг вовки.

Звірі ходять тихо-тихо,
Вдаючи овець,
Спи, дитя, позбутись лиха
Не зумів стрілець.

І тепер зелене листя
З вітром розмовляє:
— Він хотів, щоб змії з колиски
Не тягав малят.

Спи, дитя, і суд-дорогу
Всю, як є затаєм:
Он на батька ще малого
Кидають аркан.

Гострять ніж, кують занови,
Хто й брехню плете,
Спи, дитя, аж зійде знову
Сонце золоте.

Спи, дитино, люлі-люлі,
І не мруж свій вид,
То свистять у лісі кулі,
Де ходив твій дід.

(Володимир, 1970 р.)

Другий заповідач: Доля не пощастила учасникам цієї дії. До двох років Юрія Шухевича заарештовано на п'ятнадцять років, а Ніну Строкату на чотири роки. Дружина Шухевича залишилась з дітьми здана на ласку добрих людей.

Провід і учасники табору "Золота Булава" — вишню гуртнових у Канаді.

Мій приятель

Одного літнього дня, коли згори привітно посміхалося сонце, ішов собі маленький голодний котик. В цей час десь узялися два пси, піймали його й почали душити. Я саме повертався додому з школи. Почувши крик кошеняти, я кинувся до них з патином і лупонув псів по спинах. Вони відразу повтікали, а я побачив, що злючі пси дуже покусали котика й переломили йому ніжку. Я забрав його додому, перев'язав ногу, промив рани й нагодував. Потім я зробив йому маленьке ліжко у дерев'яній скринці й поставив біля свого ліжка.

Мама гнівалась на мене й казала:

— Я і тебе, і твого kota переселю в бангало, а то він мені в хаті бліх напугає.

Але котик лишився в хаті. За місяць чи два його рани позаживали, і ногою почав ходити. Скоро я побачив, що мій котик любить чоколядне молоко, а тому я його назвав Чоколяд. За рік Чоколяд виріс на здорового kota. Він був чорний з білим комірцем і ніби в білих шкарпетках на ногах. Але спати й далі приходив до моєї кімнати, ліжка свого не мав, а спав на килимчику біля мого ліжка.

На Різдвяні Свята наша родина поїхала до Сіднею. Я теж поїхав, взявши і свого kota. Мама знову сварила й не дозволяла брати, а тато махнув рукою і сказав:

— Та нехай бере, може десь лишимо по дорозі, то матимемо спокій.

— Це мій кіт, — сказав я, — і нікому його не віддам.

В Албурі ми зупинилися, щоб дещо купити поїсти. Мама з татом пішли до крамниці, а я з Чоколядом лишився в авті. Дверцята були відчинені, і кіт вискочив, сидів біля авта. Я не боявся, що він утече, бо він звик до мене. Але в цей час із-за авта вискочив пес і кинувся до kota. Кіт шмигнув попід автом, подався далі попід чужими автами, а пес за ним. Я ходив, кликав його, але мій Чоколяд не повернувся. Я розповів, що сталося батькам, коли вони повернулися.

— Так тобі і треба! — сказав тато.

— Ото не возися з котом, — сказала мама, — я тобі казала не бери...

Ми ще постояли з пів-години, думаючи,

що кіт повернеться, але його не було. Так, не діждавшись, ми й поїхали до Сіднею. Мені було дуже сумно. Я навіть заплакав, а тато сміявся:

— Знав, за чим плакати, за паршивим котом?!

Побувши кілька днів у Сіднеї в знайомих, ми повернулися додому. Лягаючи спати, я щоразу згадував свого Чоколяда. Мені сумно без нього. А однієї ночі мені приснилося, що мій кіт повернувся додому, і я так зрадів, що прокинувся. Але kota не було.

Коли закінчились вакації, я пішов до школи. Минув ще тиждень, і я почав забувати про мого kota. А одного дня, коли я повертався з школи, я побачив на вулиці худого й змученого та брудного kota. Він так пильно дивився на мене, що я подумав, що то був мій кіт. До того ж він виглядав так, як мій Чоколяд, тільки ніби менший трохи. І білий комірець на шиї, і білі брудні шкарпетки на лапах.

— Чоколяд, Чоколяд! — почав я гукати його до себе. — Він підбіг до мене аж до ніг, тернувся об мене й жалібно нявкнув. Потім побіг за мною. Я ще не знав добре, чи це справді мій кіт і поставив йому чоколядового молока. Він жадібно пив.

— Та це наш кіт! — сказав тато. — Де він взявся?

Я розповів мамі й татові, що зустрів його на вулиці. Потім я згадав, що малим його погризли два пси, подивився на спину й побачив великі шрами. Тоді я переконався, що це справді був мій кіт Чоколяд. Я тоді зрадів ще дужче, покликав маму й тата і показав шрами. Ми його тоді нагодували добре, а він терся об ноги й нявкав, ніби казав "Добрий день вам! Дякую, що прийняли мене!"

У школі я розповів про це вчителю, а він каже, що це цікаво, варто написати про це оповідання. То я оце й написав.

Віктор Голуб, 14 років, учень 7-ої кл. Ньюпортської школи ім. Тараса Шевченка. Це його оповідання відзначене на 3-му конкурсі молодечої творчості.

Альманах "Новий Обрій" ч. 6, Австралія

МІЙ ПЕРШИЙ ЮНАЦЬКИЙ ТАБІР

Мій перший юнацький табір на "Вовчій Тропі" був дуже приємний. Завжди пригадую собі цих гарних і добрих подруг, які в кожний час були готові нам допомогти. Вони разом з подругою коменданткою підготовляли плян щоденних зайнять.

Ми вставали о сьомій годині рано і бігом збиралися коло шатер та робили прорух. По прорусі слідувала молитва, снідання та порядкування шатер. Також ми мали гутірки, писали до таборової газети і здобували вмілості. Щодня ми мали впоряд, спорт і плавання в басейні. Ходили ми на дві прогулянки. Перший раз ішли 6 миль аж до великого поля, а другий раз 12 миль до озера.

Я найбільше любила святочні ватри. На "День Пластуна" збудували тану велику ватру, що дуже довго горіла. На цій ватрі наше шатро давало снеч про "Супер пластунку". Всі снечі були дуже смішні і ми всі незвичайно сміялися. Також приємно нам і весело було брати участь у різних змаганнях на "День пластуна". Ми були поділені на групи і переганялися з ложкою в устах, що на ній було яйце, або хусткою зв'язані за одну ногу — до своєї партнерки, як такові переснакуючи драбинку, перелізаючи попід нею.

Нам час дуже скоро проминув і коли ми останній раз зібралися на площі, щоб помолитися і одержати відзнаки, всі були дуже сумні. Ми збирали адреси товаришок і обіцяли до себе писати.

пл. прих. Христя Червінська, Гурт. "Лисиці", 18-ий Кур.
З Вістей Пластової Станиці в Нью Йорку ч. 2.

В СУБОТУ РАНО Я ДО ШКОЛИ ХОДИЛА

"Час вставати! Треба до школи на час заїхати" — нагадував тато. "Зараз, я вже встаю!" — відповідала я спросоння.

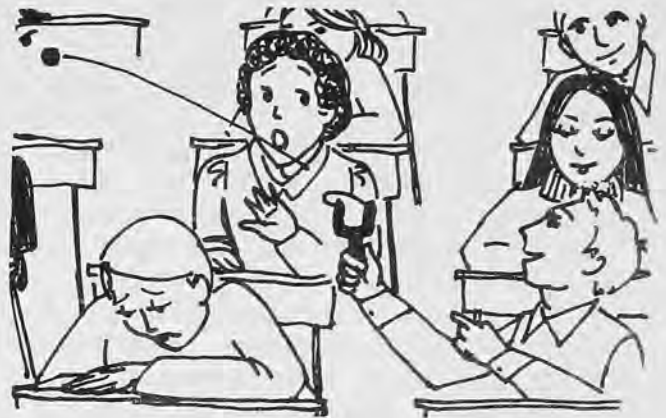
Кожної суботи було це саме. Тато мене будив, а я завжди ще трохи лежала в ліжку, а потім мусіла спшитися.

Вже так було чотири роки й виглядало, що це саме буде і цього мого останнього року на курсах українознавства. За кілька місяців надходила матура, а там я вже не буду в суботи ходити до школи.

Спочатку я радо ходила до школи в су-

боту. Лекції мені були цікаві. Але, на жаль, не для всіх учнів вони були такими. Вони не брали участі в клясних розмовах, а починали свої власні — між собою. Вони перешкоджали іншим. Навіть найпильніші студенти не могли сконцентруватись і через те тратили зацікавлення до лекцій.

Бідні вчителі! Я їм дуже співчужаю. Вони не могли, чи не вміли контролювати кляси. Багато з них грозили, що викинуть з кляси тих, що робили неспокій, але всі знали, що це ніяк не станеться.

Вранці, при сніданку, я думала про школу, про неспокій у клясі, але поцілувавши маму й тата, я вийшла з хати, надіючись, що нині буде інакше.

У трамваї я перебула пів години спокійно. Тут я не думала про школу, але пробувала вгадати, що ті всі люди навколо мене робили і куди вони їхали. Переді мною сидів чоловік — тонкий і невисокий. Його борода і вуса уже виглядали ніби їх хтось перцем посипав. Він не був старий. Ішов певним кроком і мав у руці шкіряну течку. Був убраний в ясну бежову сорочку, брунатний жакет і такі ж штани. Навіть його краватка мала брунатні кольори. Це був один з моїх учителів з останнього року. Він мене бачив щойно тоді, коли ми обоє разом вийшли з трамваю, він запитав мене — як мої справи дома і в школі.

— О, добре! — відповіла я. — В англійській школі є багато завдань, але якось знаходжу час, щоб бути з родиною.

У школі ми розійшлися. По дорозі до кляси зустріла приятельку. З кляси чути було голоси на всьому коридорі. Хлопці сміялись, кричали, чути було як вони бігали.

— Ну, виглядає, що нині знову кляса нормальна, як звичайно рухлива, — сказала моя товаришка.

— Ненормальна — ти хочеш сказати, — поправила я її. Вона усміхнулася.

Махове перо

В СУБОТУ РАНО . . .

Увійшла учителька до кляси. Учні встали, привітали її словами "Слава Ісусу Христу!" Ми помолилися. Так починалася навка кожної суботи. Кілька хвилин по молитві було тихо. Та швидко гомін знову почався. Кляса розділилася на різні малі групи, вели вони свої розмови. Дві дівчини говорять про свої "пандки" з останнього вечора, там хлопці вибирають одну дружину з якогось спорту, що виграє перше місце, дехто цікавиться піснями, що їх передає тепер радіо.

Учителька пробувала заспокоїти клясу, але коли нарешті задзвонив дзвінок, вона ра-

да була передати клясу іншому вчителю. Цей учитель мав цілком інший підхід до навчання. Він не кричав, не бив, і не благав. Але чомусь, коли він був у клясі, не чути було ані одного голосу. Учитель стояв перед таблицею і розповідав учням, що було заплановане в програмі. Учні, якщо не цікаві, то бодай були уважні — сиділи так дві лекції. Мені було смішно, коли по тій лекції студенти, а не вчитель, вийшли радо на перерву.

На перерві ми йшли на залю вниз на перекуску. Там був великий напис: "В рідній школі — рідна мова!" Хоч моя рідна мова не була та сама, що моїх друзів, але ми могли себе розуміти.

Останні дві лекції минули мені швидко. Я багато навчилася. За тиждень мала бути пластова забава, а за два — ще одна. Моя приятелька купила собі сукенку і "обцаси", а друга пошила сукенку. По радіо передавались дві нові пісні, але не були надзвичайні. В Америці десь був великий автомобільний випадок, загинуло багато людей. Один хлопець з моєї

кляси одержав нове авто, а два інші дістали право їздити автом.

Коли я вернулася додому і тато мене спитав, чи я чогось навчилася, я могла сказати:

— Так, тату, я навчилася багато нових і цікавих речей.

І так я вчилася, коли в суботу рано до школи ходила.

Віра Мармаш

**11 кляса Свято-Миколаївських КУ,
Торонто**

МОЄ ПЕРШЕ СВЯТО ВЕСНИ

Моє перше Св. Весни відбулося 24-го до 26-го травня м.р. на "Вовчій Тропі". В суботу раненько пластуни зібралися під Пл. Домівною та нетерпливо очікували автобусів. Нам здавалося, що ті автобуси ніколи не прийдуть. Як ми нарешті побачили наш автобус, то з радости аж підскочили. Подорож на "Вовчу Тропу" була дуже приємна. Тому, що це було наше перше Свято Весни, ми трошки боялися.

Як ми приїхали на оселю, то розтаборилися і ченали на заняття. Нашим першим заняттям була дуже цікава теренова гра. Ми були дуже щасливі, як почули, що наш курінь здобув друге місце. Звечорі ми мали ватру, на якій ми співали різні пісні. Нічна тиша була дуже спокійна, бо ми всі були змучені. В неділю рано, після снідання, почалися спортові змагання, а саме, біг з перешкодами, штафета, кидання кулею і відбивання. Ці змагання тривали цілу неділю і другого дня, майже аж до закриття. Закриття було дуже величне. Ті курені, які здобули перші місця, одержали нагороди. Ми приїхали до дому дуже перемучені, але раді, що щасливо перебули наше перше юнацьке Свято Весни.

пл. прих. Адріянна Слиз
Гурт. "Лисиці", 18-ий Кур.

Нові платівки

„Квітка”

Квітка Цісин, донька проф. Володимира Цісина, знаного скрипаля-педагога Українського Музичного Інституту, ще змалку виявляла свої музичні обдаровання — а саме спів, та гру на скрипці. Вибравши собі музику як професію, Квітка вибилася в американській музичній індустрії, як співачка. Найкраще її знаємо з кінофільму, в якому вона виконувала головні вокальні партії, як танок з платівки, що є пов'язана з цим фільмом. Крім цього, вона співала і далі співає в багатьох телевізійних рекламах і є дуже успішною співачкою в комерційних звукозаписних студіях. Ця її перша платівка виключно українських пісень є присвячена її батькові, який, за її власними словами, відкрив для неї музичний світ.

Слухаючи платівку, відразу чуємо, що це випуск професійної людини, яка привикла до високих і вибагливих стандартів американської комерційної індустрії, яка не дозволяє на музичні чи технічні недотягнення.

Перш за все, музична обробка Джона Кортнера знаменита. Акомпаніємент до пісень не тільки відповідний, але в багатьох випадках прикрашає їх цікавими переходами та інтерлюдіями. Крім цього, інструментальні партії виконують професійні музиканти, які є ветеранами звукозаписних студій. Тому, хоч репертуар Квітки складається виключно з добре знаних пісень (немає ані одної сучасної пісні з України, чи оригінальної композиції), багато з них „відновлені” свіжою обробкою Джона Кортнера та цікавою інтерпретацією Квітки.

Народна пісня „Іванку” (перша пісня на платівці) починається гарним вступом арфи і флейти, а далі акомпаніємент гітари і скрипкових інструментів прикрашає легку, чутливу інтерпретацію Квітки. В „Рушничку” (А. Малишко, П. Майборода) ніжний початок розростається у схвилювану, романтичну другу стрічку, де Квітка показує своє вміння легко і вправно володіти своїм голосом у високих нольотатурних пасажах. В останній стрічці скрипки, граючи фрагменти мелодії, перекикаються з голосом. Ці дві пісні, одні з найкращих щодо виконання, обробки та інтерпретації. Народну пісню „Стоїть гора високая” Квітка виконує ніжно, з простим, але відповідним акомпаніємен-

том фортепіану, віолончелі та басу. Настрій міняється в пісні „Ой видно село”, де Квітка співає бадьоро і легко, а швидкі, але перлисто чисті пасажи скрипон, додають бравурності.

На закінчення першої сторони, Квітка вибрала перерібку фортепіанової обробки „Коліскової” (нар. пісня) В. Барвінського. Ніжний спів, вмілий вжиток дзвіночків, скрипон, гітари та челеста дійсно дає враження співу мами, яка заколисує дитину. Особливо вдалий пасаж, де Квітка співає мелодію мурмурандо разом зі скрипками, а акустична гітара виграє педаль-пунт.

На другій боці Квітка виконує аж одинадцять пісень: „Сидить дівча над бистрою водою” (автор незнаний) знову пишеться знаменитою обробкою. Трио акустичних гітар творить цікаве ритмічне тло, а звуком нагадують шум гірської річки. Також вражає гарна вокальна партія в трьох голосах. „Бабусю рідненька” — ще одна народна пісня, виконана з відповідно простим акомпанієментом, з гарним переходом віолончелі. „Ой казала мені мати” (з „Наталки Полтавки” Лисенка) та „Комарин” (нар. пісня) менш ефектнові, бо в цих піснях Квітка так як би наслідувала лемківський спосіб співу (плитне „а”, напр.), а в цих піснях він не підходить і тому разить. „Ніч така Господи”, „Гандзя” та „І шумить і гуде”, виконані головню в супроводі фортепіану і хоч особливо не виділяються, виконані цілком успішно з відповідним характером. „Та туман яром котиться” (нар. пісня) краще підходить для мунеського вокального ансамблю і текстом і характером. Квітка виконує цю бадьору пісню трохи залегко й ніжно. „У горах Карпатах” (нар. пісня) більше вдала, а „Взяв би я бандуру” (слова Б. Лебедева) чудово виконана. Тут комбінація гітари та челеста дійсно нагадує гру бандуриста. Кінцева пісня „Верховино” (нар. пісня) трохи розчаровує. Більш популярні хорові обробки тани краще підходять цій характерній гуцульській пісні, спеціально в рухливому приспіві, де треба віддати і вільний дух гуцульських легінів і настроїв природи їхнього оточення — гір Карпат. Мені все здається, що закінчення цієї пісні повинно нагадувати гірський вихор, який жене по Карпатах грізним темпом і силою.

Слід підкреслити, що в загальному ця платівка повинна стати прикладом дійсно професійного випуску, який дорівнює всім стандартам звукозаписної індустрії. На жаль, таких українських платівок є мало. Український ринок є перевантажений платівками, які є або перекручені з інших платівок, де не подається авторів пісень чи вико-

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
Realtor — Insurance Agent
527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
4984 Dundas St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666
INSURANCE:
2336-A Bloor St. W. — Toronto — Tel. 763-5666

навців, або записані в аматорський спосіб, не дорівнюють навіть найдешевшому американському випускові. В останніх часах деякі українські ансамблі та поодинокі виконавці намагалися це наладати, присвячуючи багато часу, енергії та грошей, щоб піднести рівень їхніх випусків до належного позему. Платівка Квітки Цісик, це, мабуть, завершення цього намагання і в цьому вона має свою найбільшу вартість. Вона повинна заохотити інших виконавців та ансамблів докласти зусиль, щоби піднести рівень українського звукозаписного мистецтва на еміграції до належного рівня. Українська музика своєю лірикою, красою і характером на це заслуговує.

Ця платівка повинна стати власністю кожної української родини.

Платівку Квітки можна набути в українських крамницях, або через компанію:

KMC
95 - 26 92nd Street
Ozone Park, N.Y. 11416 USA
ст. пл. Олесь Нузишин

ЩЕ ДО ДИСКУСІЇ ПРО ЗЛО В ПЛАСТІ (Статті Петра Вериги)

Дорогі Друзі!

Хоч не згоджуюся з пластуном Петром Веригією, що моральний стан Пласту такий, як він собі уявляє, мені тяжко погодитися з поглядами пл. розв. Лесі Ільків з Австралії (жовтневе число "Юнака"). Вона твердить, головню, що "вина лежить на старших пластунах і на батьках". Батьки і їхня роля у вихованні дітей є одна справа, але як можна закидати, що пластовий провід є причиною незадовільної поведінки серед пластової молоді, як така буває? Ясно, що якщо старші дають злий приклад і тим впливають на молодих, це їхня вина. Але метою Пласту є самовиховання, не парамілітарна дисципліна, і тому, наприклад, у випадку алкоголю чи "неморальних журналів" у таборі казати, що "це також можна зачислити до недотягнення сеніорів, які не припилювати суворо всіх вимог пластових проб..." є нереально і ніякою розв'язкою проблеми. Найбільша шкода в цьому випадку є те, що хтось привіз такі небажані матеріали (тобто самий акт), але, що вона або він мали охоту на таке. Сувора дисципліна з боку сеніорів зовсім можливо відстрашила б молодь від такого вчинку, але в ту хвилину, що та молода особа мусітиме бути самостійною, чи в українським, чи в чужім середовищі, всі її звички виринуть тому, що не буде кому натиснути на її дисципліну. Отже в Пласті підкреслюється самодисципліну, а не щоб старші панували над молодшими (як, здається, юнацтво це собі уявляє, дивлячись на своїх бунчужних

і виховників), але щоб кожен пластун самого себе опановував. Тому, якщо когось кортить алкоголь, тютюн чи секс поза міру, це правдоподібно не "недотягнення сеніорів", а зла звичка, яку особа (надіємося!) придбала поза Пластом; проблема, розв'язка якої є самоопановування, не військовий режим, усунення з Пласту, чи обвинувачування старшини.

пл. скоб Микола Біланюк
ХІ-ий Курінь ім. Северина Левицького
Торонто, Канада

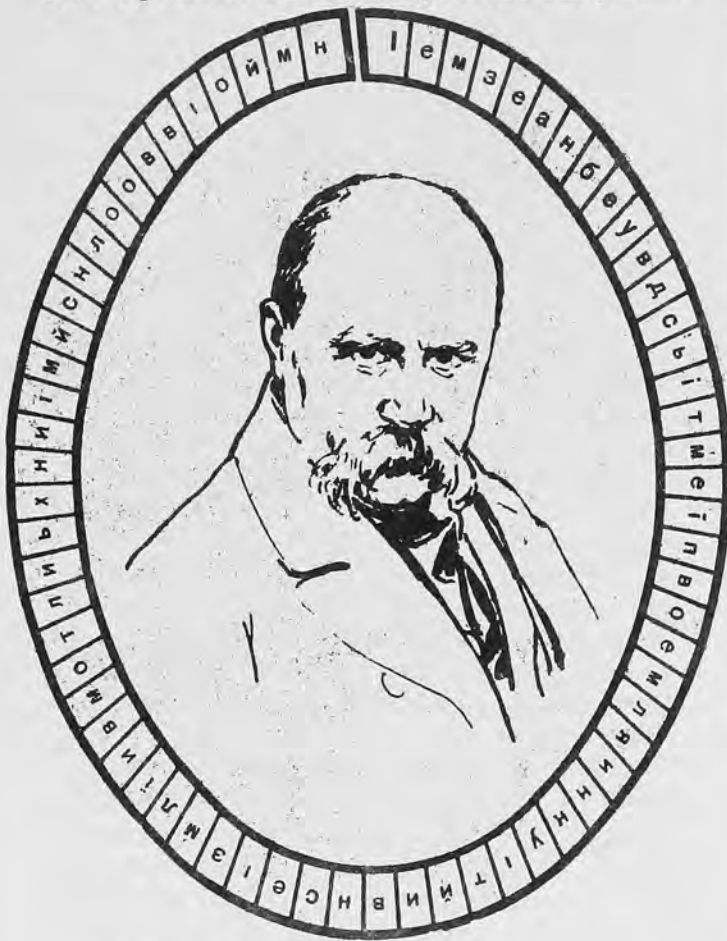
ДВА ДОБРІ ДІЛА ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ В МОНТРЕАЛІ

Активна Пластова Станиця в Монтреалі, члени якої ніколи не забувають про "Юнака" та пильно присилають дописи і грошові пожертви, допомагає не лише пластунам, а також виказує велике громадське вироблення.

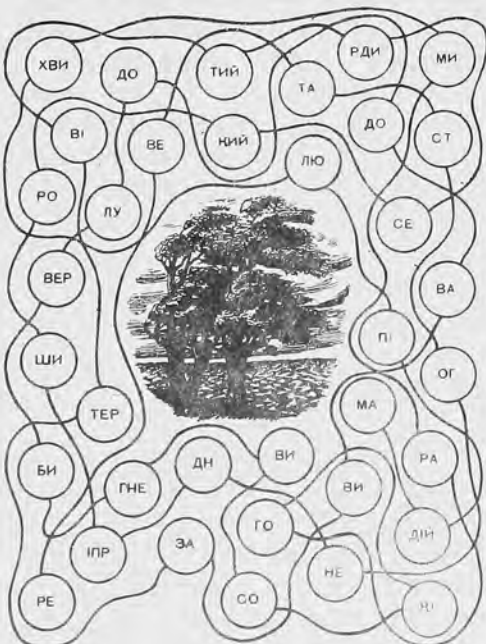
У "Бюлетені" станиці (що його постійно пильно присилають нам до редакції) за травень 1980 року читаємо з приємністю, що пластова станиця — фундатор-меценат Енциклопедії Українознавства вже від 1963 року. Від того часу пластові сеніори з Монтреалю збирали пожертви на Енциклопедію та передплатників її, а пластове юнацтво брало участь у 1969 році у змаганнях українських молодечих організацій у розповсюдженні Енциклопедії Українознавства англійською і українською мовами. Кожночасно пластуни включаються також активно у зустрічі представників енциклопедії з громадянством для зібрання дальших фондів. Члени пластової станиці були активними у влаштуванні такої зустрічі з початком 1980 року, і вона дала велику суму 7370 дол. для закінчення двох останніх томів цієї важливої і великої праці.

Друге велике добре діло Пластової Станиці в Монтреалі — це був розпродаж книжки відомого українського публіциста Романа Рахманного п. н. "Вогні Самостійної України — Розмови з молодими". З грошей, здобутих із цього діла, Пластова Станиця вислала до Секретаріату СКВУ 400 дол. на Фонд допомоги українським політв'язням при Комісії Прав Людини, як також вислано і оплачено чотири пачки родинам українських політв'язнів. За це велике спільне "дорбе діло" пластунів у Монтреалі Пластова Станиця одержала "Пропам'ятну грамоту признання і вдячності" від Секретаріату СКВУ з підписами президента М. Плав'юка й генерального секретаря інж. В. Безхлібника.

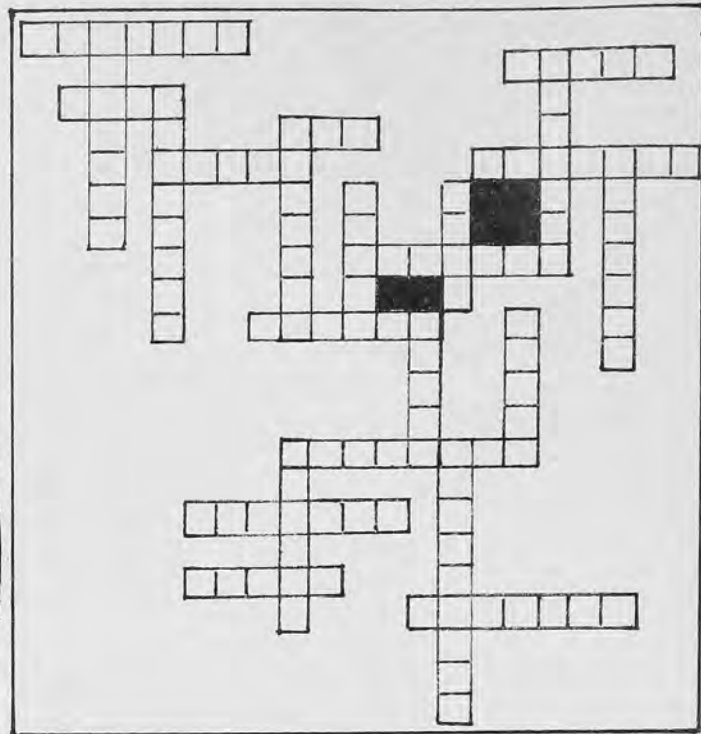
Букви в кліточках цього кола складають чотири рядки з вірша Т. Г. Шевченка. З'єднаючи їх у певній системі, ви прочитаєте ці рядки.

З якого твору?

Тут написано кілька рядків з відомого твору Т. Г. Шевченка. Прочитайте їх і назвіть цей твір.

3	4	5	6	7	8
рік	мова	бюро	книжка	історія	директор
	обід	іспит	задачі	олівець	культура
		карта		перерва	
		курси		помилка	
		ручка		питання	
		школа		радірка	
				релігія	
				таблиця	
				учитель	
	9				
	граматика				
	учитель				

Знайти відповідне місце для поданих слів. Букви їх мусять лугитися з поперечними словами. Слово, яке зайве, творить відповідь!

Уклад пл. розв. М. Маців

Із "Інформативного Бюлетеню" Пл. Станиці в Монтреалі ч. 1/48

Просимо пробачити!

У лютовому числі "Юнака", на сторінці 27 у повідомленні "Замість квітів на могилу св. п. Коефину Дзери" трапився дуже прикий технічний недогляд — зайвий рядон, що відноситься до іншого повідомлення. Дуже і дуже просимо Плем'я "Перші Стені" пробачення за цей недогляд! Реданція.

ЯКА СОЛОДКА ПЕРЕМОГА!

Від Редації

В січневому числі "Юнака" подали ми обширний допис про успіхи пластунів на спортових змаганнях УСЦАН-у, які відбулися у вересні 1980 р. на "Союзівці".

Тим разом подаємо безпосередні враження з перемоги пластунів, одної з юначок, яка здобула на тих змаганнях аж чотири нагороди у плаванні. Юначка Рома Кушнір з 30-го куреня УПУ-он ім. Софії Галечко в Нью-Йорку. Вона пише, що це була велика радість для неї та її друзів і подруг, коли вони здобули чашу для Пласту!

Хай її переживання будуть захопотою для інших починати вже вчасно навесні спортову заправу, щоб цей успіх останнього року не був для пластунів єдиним.

1980 року "День Праці" на Союзівці для плаваків Пласту, був великим днем. П'ять років (я від 8-го року життя) змагаємося з іншими клубами за першенство. Дотепер перемала завжди "Чорноморська Січ" і забирала чашу.

Але не цього року! Перше місце і чашу здобули ми — пластуни.

Здобувати перші місця не легко. Багато годин праці мусимо посвячувати, багато дечого собі відмовляти. А тренування не легке. Ось наприклад: я починаю в плавацькому клубі "УМСА" пів-годинним прорухом, тоді одну і пів години плавання різними стилями, різною швидкістю перепливаємо дві і пів до три милі. І так шість днів в тиждень. Але яка приємність здобути перше місце. А яка гордість змагатися в "Дж. Олімпікс", де з'їджаються найкращі з кількох стейтів!

Чаша, яку перебрав голова Краєвої Пластової Ради, пл. сен. Ігор Сохан, від президента Народного Союзу, д-ра Флиса, давалася нам мрією. Може тому, що ми довго за неї змагалися! Я навіть плавала зі старшою групою, 13-14 років, щоб дати Пластові більше пунктів.

І справді багато ми їх здобули. Кінцевий вислід був: 147 пунктів Пласту до 84 пунктів Чорноморської Січі.

Яка солодка перемога! Яка прекрасна наша Пластова чаша!

пл. прих. Рома Кушнір,
Гурт. "Папуги", 30-ий Кур.

Як відбував „Три пера“

Борислав Білаш II

Місце і час проби: Мардентон, Манітоба, 11-13-го жовтня 1980 р.

Дозволений виряд: пл. однострій, намізельна, светер, спимішон, дощевин, ніж, багнет, сокира, записник, перо, менажка, креміль, їжа на два дні, фотоапарат.

11. 10. Початок. Віє вітер, страшно зимно — температура приблизно 2°C. Треба було знайти найперше відповідне місце, де б міг прожити три дні. Знайшов його посередині лісу, недалеко поля та джерельця. Багнетом порізає нуці та малі дерева. Пішов далі в ліс знайти відповідні дерева, знайшов їх, поклав горизонтально при двох деревах. На них повкладає решту деревинки. Впоблизу не було сосон, мусів шукати якоїсь трави. Недалеко в полі знайшов сіно й ним покрив дах — половину шаласа. Скінчивши будувати шалас, взявся до кухні. Гострим патином викопав малу ямку на вогонь, далі зрубав зелене дерево і поставив дві колоди біля ями. Коли це скінчив, шукає дров, знайшов і запалив вогонь у кухні. Приготував обід. Вогонь запалив шматком кременя і ножем. На обід мав гарячу юшку, два шматки хліба і гарячий чай. Після обіду збирав дрова, щоб вистачило до вечора. Потім пішов на орієнтацію терену, щоб зробити мапу площі, де я проживав. Повернувшись до кухні, вогню не застав, але ще були іскри. Роздмухав вогонь і приготував тушонку і чай, з'їв два кусники хліба на вечерю. Вже темніло й стало ще зимніше. Я почав писати свої враження. Після цього приготував "ліжко" і мішок, а тоді загасив вогонь. Вночі не можна було мати вогню: поперше, що дерево моє це трепета, вона не горить добре, треба б було часто докидати деревини; а по-друге — шалас міг би легко загорітись. Пішов спати приблизно тоді, коли сонце заходило.

12. 10. Встав, коли сходило сонце. Вночі було страшенно зимно. Найперше запалив вогонь. Поставив на нього воду й пішов збирати дерево. Повернувши, зварив нашу і чай. Добре було відчувати тепло внутрі. Після сніданку моє завдання було замаскувати своє місце. Мій шалас в більшості був зроблений з сіна, найкращим способом його замаскувати було таном сіном. Всюди навколо шаласа я пороскидав сіно, запхав у нуці, в дерева й всюди по зв'язаних стежках. Коли б хтось шукав мене і я мусів би сховатися, той хтось думав би, що мій шалас — це купа сіна. Я ходив також лиш зв'язаними стежками, уважав, щоб не лишати ніяких знаків в околиці, тільки далеко від свого табору, щоб хтось шукав там, а не там, де справді я був. Скінчивши це, я зварив обід — суп, хліб і чай. По обіді загасив вогонь, бо мусів йти шукати їжі, а вогонь небезпечно лишати в природі. Третього дня я мусів живитися тільки лісовою поживою. Я шукає різних тварин, бараболю, очерет, ягоди, горіхи, ро-

зетки та інші рослини. Одночасно я орієнтувався щодо площі, щоб донінчити мапу. Вернувся і збирав багато дров, щоб вистачило до кінця дня. Вечеряв знову тушонкою, хлібом і чаєм. Після вечері робив записки, а коли стемніло, пішов спати.

13. 10. Вночі не було так зимно, як попередньо, зате над ранком дуже позимніло. Коли встав, запалив вогонь в кухні, поставив воду. Було так зимно, що моя вода замерзла. Пішов шукати їжі. Десь кілометр від табору знайшов велику піскову копальню, а внизу посередині очерет. Виколав цибулини, а подорозі знайшов ще бараболі та розетки. В таборі запалив вогонь, щоб зварити бараболю. Очерет я лиш облупив і з'їв, а розетки вживав на чай. Все досить добре смакувало, — очерет мав смак селе-ри, розетки в чаю були трохи заквасні. Після сніданку загасив я вогонь, спавувався і зруйнував свій табір.

Переживання

Вечір 11-го жовтня. Я тут сиджу зимний і сумний. Навіть, коли я тут лиш пів дня, я вже можу чути, що досить тяжко жити самому. Багато сьогодні зробив, досить змучився. Трохи журюся про ніч, — чи я не налякаюся якогось звуку? Чи не станеться чогось? Я справді дуже всім стурбований.

Вранці 12-го жовтня. Ця ніч була надзвичайна. Ніколи я такої ночі не переживав. Кожний звук я чув, навіть найменший шум. Вночі було страшно зимно. Ніколи в житті я не спав в такому зимні. Будився я десь три рази, думав і тривожився — чи щось не станеться?..

Вечір 12-го жовтня. Думаю вже — чи все це має якусь вартість? Чи треба продовжувати? Я знаю, що лиш один день лишився. Я хочу йти додому, і не хочу. Коли справді мусів би жити самотньо в лісі, — чи я мав би бажання? — так я думав.

Вранці 13-го жовтня. Ніч була тепліша, але при кінці дуже зимна. Знову я прислухався уважно до кожного звуку. Вночі я чув щось, щось ніби кричало. Було багато руху. Я знав, що це не могла бути дитина. Тоді я уявляв

собі, що то був якийсь лис або вовк, що зловив птаху. Я будився майже щодві години, лежав і прислухався аж поки заснув знову.

Загальні відчуття. Під час цієї проби я багато навчився про себе, про ліс і життя. Я навчився слухати ліс, природу. Я довідався про те, як то важливо людині мати вогонь. Побачив, що легко засумувати людині, бо треба мати з ким переживати спільні ситуації, спеціально, коли мусиш шукати виходу з трудніших ситуацій, коли мусиш працювати, щоб жити. А щоб жити в лісі, треба дбати про нього.

Пл. розв. Борислав Білаш II

Українська Кредитова Кооператива "САМОПОМІЧ"

у Філадельфії
4814 N. Broad Street
Philadelphia, PA 19141
Phone: GL5-8770

Приймає ощадності, дає позички

Урядові години:

Понеділок закрито	четвер 9 - 12
Вівторок 9 - 12	п'ятниця 3 - 8
Середа 3 - 8	субота 9 - 12

СПОРТОВИЙ ДЕНЬ

Наш гурток, разом з хлоп'ячим, мав запланувати спортові зайняття. Планування не було виконане дуже добре, бо хлопці все самі вирішували й не хотіли прийняти наших ідей ані завваг. Вкінці погодилися, що буде

“ЗОЛОТА БУЛАВА”

ДРАМА

Подруга Джулинська приготувала дуже гарні пункти на ватру, яка мала відбутися в середу, шостого дня табору. Ватра була присвячена темі “Рух опору в Україні”. Гуртки “Вовки” і “Безіменні” (юначки) мали написати і представити дві інсценізації. В одній з них мова була про правозахисний рух: перші сходи України до Гельсінкських Угод”. Друга драма представляла христини Романа — сина Юрія Шухевича. Учасники цих драм дуже гарно написали і представили ці інсценізації.

Думаю, що всі ті, що бачили ці драми, з них дуже скористали. Вони трохи пізнали проблеми руху спротиву в Україні. Це були дуже добрі пункти на ватру.

пл. уч. Гриць Смолинець, Вінніпер

гра “сосер бейсбол”, а потім змаг в бігу на “три ноги”. Ці перегони не були дуже успішні, бо ледве хто закінчив змаг справедливо. Перегони канойками і водне польо були, на мою думку, найцікавіші ігри. Я думаю, що всі забавлялися на воді, видаючи м'ячем, або плаваючи в канойках чвіркою з двома веслами.

День не вийшов дуже зле, але та кож і не дуже успішно, проте ми всі скористали: навчилися того, що коли щось плянується, треба плянувати до останньої деталі й бути готовим на всякі перешкоди. Приклад сьогоднішньої незапланованої добре деталі — це відсутність рятівничих поясів, які були необхідні в канойках та в інших зайняттях у воді.

пл. уч. Рома Джулинська, Торонто

Пластун є ошадний...
... (4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка “Самопоміч”
558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07303

ДЕНЬ У ТАБОРІ

Сьогоднішній день був для мене цілком новий, отож і незабутній: мене обрали черговою. Був останній день таборування й через те дуже побажання, щоб всі учасники вишкільного табору в цей день провели гарно час і мали милий спомин. Гурток "Кульбаби" (кул баби!) був відповідальний за успіх цього дня. Він мав організувати спортивний змаг з одним хлоп'ячим гуртком, який таборував недалеко нас.

Всіх пластунок і пластунів поділили наші проводи на дві дружини. Відтак почали ми грати "сонер-бейсбол". Гра була дуже завзята. Потім були "триніжні" перегони біля ріки. Тут було багато сміху, бо багато учасників, хоч як завзято пробували добігти до мети, не могли цього зробити. Далі були перегони на коноях. В одній канойці веслувало двох-трох змагунів. Всі учасники мали переплисти на другий берег. Коли ціла дружина була вже на другому березі, всі мали переплисти назад, гребучи руками. Тут не обійшло без пригод. Одна канойка перевернулася, а змагуни скупалися у воді. На щастя, ця пригода сталася біля берега і все закінчилось добре, був крик і сміх. Ми ще змагались у водному поло.

Був гарячий день й усі радо поплавали у воді, а добрі плавани пописували своїми плавацькими здібностями. На тому спортивному змаганні закінчилися. Всі першуні були відзначені спеціальними нагородами, призначеними на цю ціль.

По вечері біля дев'ятої години почалась ватра. Тоді подруга Джулинська, комендант табору, зробила підсумки з таборування й побажала нам усім успіхів з вишколу та дальших веселих вакацій. Потім було кілька ігор при ватрі. З піснею на устах ми залишили ватру й розходились до шатер спати. Та не довелося нам довго відпочивати, бо хлоп'ячий гурток зробив напад на наш табір. З галасом і криком почали руйнувати наші шатра, лили мішанину муштарди з оцтом на шатра і на юначок, вкрали всі наші баняки й повалили кухню. З окликом перемоги вони залишили табір.

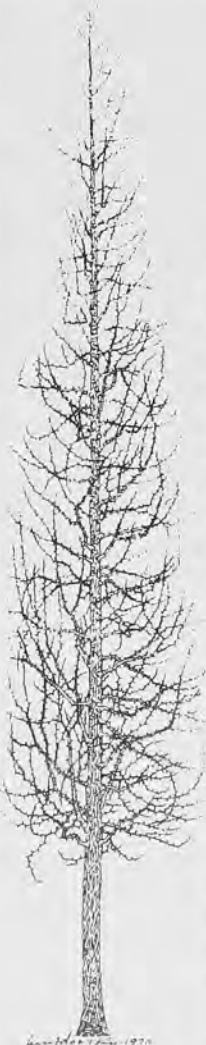
СВЯТО ІВАНА КУПАЛА

Наш табір святкував цього року традиційно свято Купала. Ми почали вечір, співаючи купальські пісні. Під час співу хлопці й дівчата винесли зроблені з гілок та соломи Івана та Марену. Юначки виплели під час дня вінки і тепер пускали їх на воду. На гілці були написані імена кожної дівчини. Хлопці вибирали стрічку, на якій було ім'я дівчини, та снали з нею через вогонь.

Після того ми спалили Марену й Івана та всі пішли на спільну ватру.

Мені це дуже подобалося. Я ще ніколи не справляла свята Івана Купала. А тепер я можу навіть собі уявити, як воно виглядало в давні заси.

пл. уч. Оленка Цехмістро, Монреал

ЮНАЦЬКИЙ КОНКУРС НА ЛІТЕРАТУРНИЙ ТВІР

28 Курінь Уладу Пластунок Сеніорок "Верховинки" проголошує

Конкурс Літературного Фонду
св. п. Лесі Дзядів-Кульчицької

на літературну творчість — поезія і проза.

I нагорода 150.00 дол.

II нагорода 80.00 дол.

III нагорода 50.00 дол.

До участі в конкурсі запрошуємо членів — юнацтво молодечих організацій: Пласту, СУМ-у і ОДУМ-у з усіх країн нашого поселення.

Жюрі конкурсу: Богдан Бойчук, Валентина Юрченко і Олександра Юзенів.

Твори просимо надсилати під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом подати в окремій запечатаній конверті. Слати на адресу:

PLAST - WERCHOWYNKY

140 Second Avenue

New York, NY 10003 USA

Реченець конкурсу: 30. 6. 1981 року.

побачив о. Небесняка та моїх друзів з Малої Семінарії. Під час вакацій вони об'їжджали частину Америки та скільки могли табори, в турне з їхньою естрадою "Стихією". Вони в нас виступали з кількома піснями, що майже всім юнакам подобались.

Того вечора ми мали вечірку, що тривала до 12.30 по півночі. Я був насправду втомлений і зрадив, коли пішов вже спати. Кілька годин пізніше, а точніше в четвертій годині ранку я почув свисти! Це нічний аларм! Я зірвався і почав чимскоріш одягати однострій. Вибігаючи, я завважив, що я був третій, і це мене дуже здивувало: так скоро! Почали ми відтаніти групами за знаками від пункту до пункту. На призначеному кожному місці був друг, що завдавав нам щось робити. Цей змаг тривав до одинадцятої години!

Цей табір мені дуже сподобався. Я думаю, що він був для мене найкращий дотепер відбутий табір! Все таки ми всі учасники були задоволені, коли настав час повертати додому.

пл. юн. Марно Якубович, Рим, Італія

СПОГАДИ З ТАБОРУ

Різні картини приходять мені на думку, коли згадую тогорічний курінний табір в Детройті. Від дня 20-го до 25-го червня дев'ятнадцять юначок залишили свої хати, телевізії, радіо, сушарки на волосся та інші вигоди, на короткий тиждень самостійного таборування. Хоч нас не було багато, табір пройшов дуже приємно і ми всі, немов родина прощалися з жалем, коли мусіли їхати назад додому.

Під час курінного табору ми були поділені на два гуртки — старший і молодший. Через тиждень наші гуртки мали самостійні заняття, але разом, як табір, ми самі збудували браму, щогли й кухню. Ми самі варили та чергувалися стійкою вдень і вночі. На жаль, наша прогулянка їзди на конях не вдалася. Ми вже майже були на тому місці, як прийшла раптовна, зливна бора. Дошч зачав іти такий сильний, що ми мусіли автами вертатися назад до табору.

Таборові ватри розвеселяли наших учасниць і ми всі виконували на них різні точки. В останній день табору відбулися змагання між гуртками у різних ділянках — а саме канойнами, картографії та змагання у відбиванці.

Юначки з курінного табору в Детройті при митті посуду.

Табір пройшов так скоро, що нам не хотілося вірити, що вже знову прийшов час їхати до задимленого, гарячого міста.

При закритті табору гості, які приїхали до нас, завважили одну цікаву зміну: всі юначки, які мали довге волосся, мали заплетені коси французьким стилем, т. зв. "френч брейд". Останній крик моди!

Назагал цей курінний табір (перший від кількох років в Детройті) був дуже успішний і приємний. Признання належить комендантці ст. пл. Марті Король, ст. пл. Петрові Лазарчуковій, зв'язовій ст. пл. Тамарі Сливинській та цілій булаві табору.

Ваші заощадження складайте, а позички на всякі потреби беріть у фінансовій установі, що їй на ім'я:

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА
КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
"САМОПОМІЧ" У ДІТРОЙТІ**

ТРИ БЮРА ДЛЯ ВАШИХ ПОСЛУГ

НА ЗАХОДІ МІСТА
7346 Michigan Avenue

At Tarnow

Detroit, Michigan 48210
Tel.: 841-2390

У ВОРРЕНІ

28792 Royan Road

Warren, Michigan 48092

In The King Plaza Just South of 12 Mile Rd.
Tel.: 573-7074

ГОЛОВНЕ БЮРО

11838 Jos. Campau Avenue
Hamtramck, Michigan 48212

Tel.: 891-4100

Щадіть — Позичайте — Обезпечуйтеся.

Горді з побудованої власними руками брами табору.

До зустрічі на другий рік!

пл. розв. Ксеня Рихтицька
10 курінь УПЮ-ок
ім. О. Кобилянської, Детройт

**ПІДТРИМУЙТЕ КРЕДИТИВКИ І КНИГАРНІ,
ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В "ЮНАКУ"!**

ЛИСТОПАДОВИЙ МАРШ

В місяці листопаді юнацтво Пластової Станиці в Ст. Кетрінс відбуло Листопадовий Марш — ходотон, під проводом станичної пл. сен. Володимири Прокопець. Цей марш-ходотон був частиною святкувань "Тижня Пласту" в Ст. Кетрінс. Метою його було відзначити роковини Листопадового Зриву, а також зробити добрий вчинок.

Ходотон відбувся на "Брус Трейл" коло Квінстону, Онтаріо. Довжина ходотону була шість кілометрів. До нас долучилися деякі батьки юнацтва. Всі учасники гарно й приємно провели цю спільну прогулянку. Природа була така прекрасна, як завжди восени в Онтаріо! Листки на деревах були червоні, жовті й зелені.

Та природа пригадувала нам наші минулі пластові табори.

Учасники ходотону

На "добрий вчинок" учасники ходотону зібрали 200 дол., які передали через Суспільну Службу в Ст. Кетрінс на поміч дітям дисидентів в Україні.

пл. вірл. Леся Прокопець
14-ий Курінь ім. Ольги Кобилянської
Ст. Кетрінс, Онтаріо, Канада

МАНДРІВНИЙ ТАБІР "ЗЛОЖЕНИЙ КОЦ"

На початку літа 1980 р. появилось у "Свободі" оголошення, що курінь "Лісових Чортів" організує для старших пластунів і старшого юнацтва мандрівний табір у Білих Горах в Нью Гемпшир.

Я ніколи перед тим не була у цих горах, а що дата мені відповідала, я зголосилася. Усіх учасників табору було чотирнадцять. Комендантом табору був ст. пл. Ігор Микита, а бунчужним ст. пл. Орест Український. 9-го серпня 1980 р. молитвою і пласто-

вим гимном ми офіційно відірили наше таборування. Після вказівки, як поводитися у горах, з важкими на-

було теплої води, електрики, ані телефонів, але харч був дуже добрий. Тут зустрічалися всі мандрівники і ми мали нагоду пізнати цікавих людей, почути про різні пригоди і послухати порад на мандрівку.

Тому, що ми завжди розмовляли по-українськи, не раз дехто думав, що ми туристи з України. У тих хатках кожного ранку при допомозі веселих снечів, або спеціально складеної пісні — пригадувано всім мандрівникам, щоб складали коці на своїх ліжках. З того і пішла назва нашого табору: "Зложений коц".

Хочу ще додати, що всі учасники табору мали приготовані гутірки. Деякі були з практичного пластування, інші повчаючі, поважні, а ще інші веселі.

За тиждень таборування ми перейшли, а трохи прорачкували 20 миль. Якщо взяти до уваги, що часом було мрячно або падав дощ (і треба

Учасники і провід мандрівного табору "Зложений коц" біля Медісон колиби на тлі Медісон гори.

плечниками, у вітрівках (бо у горах навіть літом холодно), у міцних черевиках — ми розпочали однотижневу мандрівку.

Ми були захоплені красою гір, більшість з нас ніколи ще не бачила таких чудових краєвидів.

По дорозі ми зустрічали багато мандрівників, любителів гір і природи. Серед них були не раз навіть малі діти, що тут проводили вакації зі своїми батьками. Ми ночували і харчувалися у хатинках (гатс). В них не

було бути особливо обережним), що терен був кам'янистий, а наплечники кожного дня тяжчі, то можемо з гордістю сказати, що ми поборили велику віддасть. Тому, що я була писарем того табору (хоча я нічого там не писала), подаю цей короткий звіт "з обов'язку", але сподіваюся, що хтось з учасників напише більше й цікавіше про наші мандрівки і пригоди у Білих Горах.

ст. пл. Марта Ощудляк - Чорнополоха

Хроніка

ДИВНІ ПРИГОДИ НА "ВОВЧІЙ ТРОПІ"

Як кожного літа, так і в 1980 р. відбулися табори на "Вовчій Тропі". Але, було видно, що щось не є впорядку на оселі від часу, як ракета "Скайлеб" впала назад на землю. В липні 1979 р. все юнацтво та булава на таборах журилася, що "Скайлеб" впаде на них. Але вони всі мали щастя, бо ракета впала в Індійський океан біля Австралії. Проте, все ж ракета мала вплив на землю.

Цього року, відбулися чотири триптижні табори на "Вовчій Тропі": "Запорізькі Ігрища" (УПЮ-ів), "Спартак" (УПЮ-чок), "Хлопці Зеленого Бору" (УПН-ків), "Зачарований Ліс"

Під час таборування "Манті Пайтон" з'явився на Вовчій Тропі, шунаючи за "святим Гралем". Фото: Ю. Мізюн.

(УПН-он); всі чотири мали 70 — 100 учасників. Булава була міжкrajова; члени були з таких місцевостей як: Торонто, Клівленд, Дітройт, Філадельфія і т.д. Я сам був членом булави табору юнаків. І, як член булави, я зауважив деякі дивні речі, на які, я думаю, може ракета "Скайлеб" мала вплив.

У таборі, перебрані в пластових одностроях, показали дивні англійці, так зв. "Манті Пайтонс Флайінг Сирнус".* Ці англійці маршували від табору до табору, списи й шаблі в руках, шунаючи "Святого Граля".*

Я думаю, що цей "Святий Граль" схований на Бобрівці, а не на "Вовчій Тропі". Ці англійці ховалися в таборі новаків.

Булава під час вечірні. Якесь диво перебрало деяких осіб. Зліва: Ярема Гриців, Таня Терлецьна, Андрій Перекліта, Дем'ян Нозан, Юрій Мізюн. З-заду — не подано. Фото: Ю. Мізюн

Щоби ми могли тримати спокій в юнацтві, ми й дівоча булава дали дозвіл юнацтву мати вечірку. Ця вечірка мала дивний вплив на саму булаву — можете бачити це на знімку. Стиль музики, т. зв. "Нова Хвиля" захопила нас і ми були нею зачаровані. Я соромлюся, що це диво й мене захопило! Але, вечірка пішла добре. Музика була різна — мішана, була й англійська, американська, українська, та й головню т. зв. "Нова Хвиля". Учасники гарно бавилися.

Ми сподівалися спокою при ватрах, але й тут таємні сили показалися. Хлопці й дівчата старалися показати щось цікаве у програмі, але якийсь "одноріг" завжди приходив і перешкоджав їм. Чомусь цей "одноріг" чіпався юначок. Я думаю, що цей "одноріг" прийшов з міста Албані, або десь в околиці міста.

Під час таборів відбувся "День Пластуна", свято призначене для юнацтва та новацтва. Нарешті, ми думали, вже буде спокій на "Вовчій Тропі"! Але так не було... якась велика "шахівниця" появилася на Мазепинській площі. Це всіх здивувало, але я думаю, що ці "Монті Пайтанці" мали щось спільного з тим. Крім того, День Пластуна пішов добре. Були різні ігри, батьки відвідували своїх дітей у таборах, а Начальний Пластун відвідував оселю.

Останній день табору. Ми не сподівалися нічого надзвичайного. Але знову дивні події. Коли ми збудилися

рано, познаходили дивні написи зеленою фарбою, "Хлопці Зеленого Бору". Очевидно, таємні шпигуни з табору новаків були в нас минулої ночі. Ми не сподівалися таких "гостей". Юнацька булава запланувала віддячитися їм ще колись. Виглядає, що я зробив помилку. Замість класти вину на "Скайлеб", очевидно, що братчики були дуже збиточні цього року. Пам'ятайте, майте очі відкриті, коли будете біля них на другий рік!

Скоб!

ст. пл. Юрій Мізюн

НА "ВОВЧІЙ ТРОПІ"

Минулого літа я їздив на "Вовчу Тропу", щоб відбутися юнацький табір. Це не був мій перший табір, тому я вже мав багато товаришів.

Коли я приїхав, мої товариші мене взяли до свого шатра. Там я упорядкував свої "манатки".

В час табору ми мали багато цікавих занять. Одного вечора по молитві нам сказали вбрати довгі штани, сорочку і взяти хустку. І тоді ми відбули нічну тереному гру. Вона дуже добре вийшла, і ми всі хотіли мати ще одну. Наступного вечора знову нам звели одіти довгі штани, сорочку та взяти хустку. Ми зробили це, але сумнівалися, чи на правду відбудеться теренова гра... коли ми вийшли, наказ відкликано і нам сказано одягнутись на вечірку. На жаль, потім не було часу відбутися ще одну нічну теренову гру.

Одного дня, ідучи на підвечірок, я

* Персонажі з відомої англійської телевізійної програми.

ДО НАС ПИШУТЬ

Дорогі Подруги і Друзі! У 1977 році Курінь "Верховинки" послав у пластовий світ "ялинку". Мандрувала вона від одного куреня сеніорів до другого. Курені прикрашували її своїми датками на Пластове Видавництво. Вкінці — щедро прикрашена ялинка, як пластова "іскра" в колі біля ватри, повернулася назад до "Верховинок". І ось ми пересилаємо її Вам, як доказ того, що всі ми сеніори високо цінімо наші рідні пластові журнали й тих, які дбають, щоб вони виходили такі багаті змістом і формою, як дотепер.

З Різдвом Христовим і Новим Роком вітаємо Вас!

За Провід 28-го Куреня УПС-ок і УСП-ок "Верховинки"

пл. сен. Ніна Самокіш — курінна

пл. сен. Ляриса Зелик — писар

Прикраси, що їх надіслали Курені УПС на "ялинку" "Верховинок"

Курені УПС-ок і УСП-ок "Верховинки" — \$300.00.

Курінь ім. С. і О. Тисовських з нагоди свого 50-річчя — \$200.00.

100-доларові прикраси надіслали: Буриверхи, Бурлаки, Курінь ім. Войнаровського, Лісові чорти, Орликівці, Перші Стежі, Хмельниченки, Хрестоносці, Червона Калина;

50-доларові — Сіроманці й Чортополохи;

25-доларові — Книгині.

Ялинка пишеться у канцелярії Пл. Видавництва з оригінальними й якими ж вимовними декораціями! Їх ідея зродилась з шляхетного почуття дружби й любови, готовости докласти своє зусилля до спільного діла. Хай же "Верховинки" й усі, що колядували з нами, будуть для нас прикладом, хай це колядування принесе кожному колядникові багато задоволення. **Редакція**

Дорога Подруго!

Цього (1980) літа на Пластовій Оселі Чикагівської Станиці "Беркут" відбувся Вишкіл Новацьких Виховників. Було 15 учасників з Чікаго, Ньюарку, Денверу і Клівленду. В провіді вишколу були:

ст. пл. Ока Грицак ЧП — комендантка,

ст. пл. Марта Коломиець ПС — бунчужна,

та ст. пл. Рута Ріпецька ЛМ — писар.

З оплат вишколу ми мали надвижку й рішили призначити її на пластову пресу. Тому пересилаю чека на 60 дол. на Пресфонд "Юнака".

Скоб!

ст. пл. Христя Панчук, ЛМ
Референт Новацького Вишколу

Щиро дякуємо вірним подругам з Чікаго, що при кожній нагоді не забувають про "Юнака". Особливо, зворушливе, що тим разом про те подумали новацькі виховники, а й надвижка була з новацького вишколу.

Велика Вам, Дорогі Подруги, подяка за це.

Редакторка "Юнака"

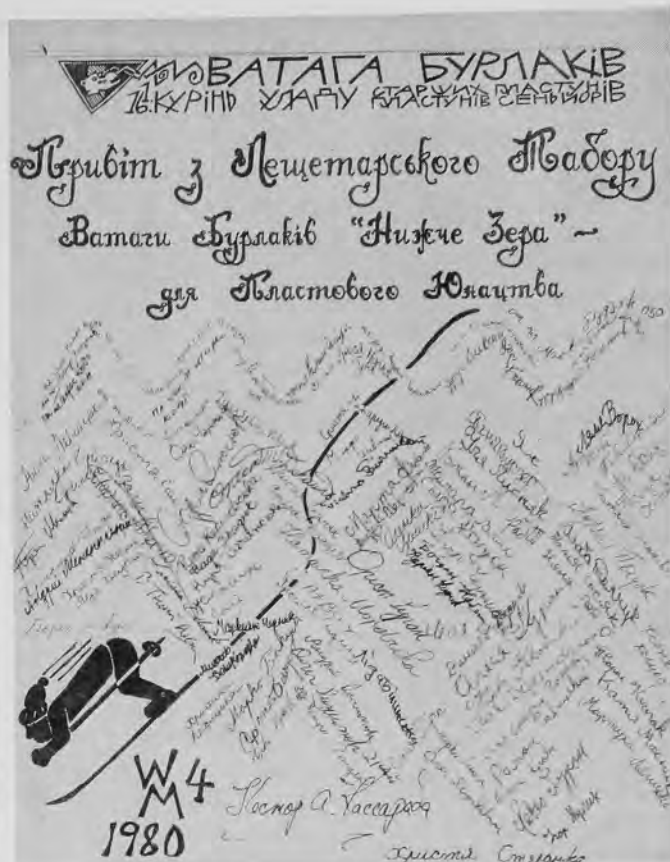
ЧИ ВИ ВЖЕ ВПЛАТИЛИ У СВОЇЙ СТАНИЦІ ПЕРЕДПЛАТУ НА 1981 РІК?

Дорогі Друзі! Минулого літа на пластовій оселі Чінагської Станиці "Бернут" відбувся вишкіл новацьких виховників. Було 15 учасників з Чікаго, Колорадо, Ньюарку і Клівленду. У проводі вишколу були: ст. пл. Ока Грицан ЧП — комендантка, ст. пл. Марта Коломиець ПС — бунчужна, ст. пл. Рута Ріпецька ЛМ — писар. З оплат вишколу ми мали надвишку й рішили її призначити на пластову пресу. Пересилаємо \$60.00 на дарункові передплати для незможних новаків і новачок. Снобі! **ст. пл. Христя Панчун ЛМ** — референт новацького вишколу Станиця Чікаго.

Провід і учасники вишколу новацьких виховників "Стежна нашої мети", що відбувся від 22 червня до 5 липня

1980 року на "Бернуті" — оселі Пластової Станиці Чікаго. Стоять зліва братчини: пл. розвідувачі: Марно Костно, Юрій Маснин, Іван Чировський, Андрій Петрівський, Роман Гриневич, Яро Дахнівський, Мирон Антонів, Роман Григорчук. Стоять зліва сестрички: ст. пл. Марта Коломиець ПС (бунчужна), ст. пл. Іра Фаріон (інструктор), пл. сен. Соня Кульчицька (інструктор), пл. розв. Адріана Ванджура, пл. розв. Дана Попович, пл. розв. Оля Дахнівська, пл. розв. Оля Попель, ст. пл. Галя Малецька, пл. розв. Галя Стадник, ст. пл. Катруся Петрівська, ст. пл. Ока Грицан ЧП (комендантка), ст. пл. Рута Ріпецька ЛМ (писар) і ст. пл. Христя Панчун ЛМ (інструктор і референт нов. вишколу). Фото — ст. пл. Андрій Ріпецький ПБ (інструктор).

ЄДИНА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST COMPANY LTD.

2299 Bloor Street West — Toronto, Canada M6S 4T2

Tel.: (416) 763-2291 — 766-3342

приймає вклади і ощадності, платить найвищі відсотки, дає позики особисті і мортгеджові, приймає і реєструє пенсійні пляни і на нові дома (RRSP and RHOSP)

Полагоджує всі банкові операції — приймає домашні рахунки (телефони, електрика і т. п.)

Завідує спадками і довіреннями (траст).

Управитель: Богдан Миндюк

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА",

(які вплинули до 22 січня 1981 р.)

ЗСА

Учасники вишколу новацьких виховників, який відбувся на Пластовій Оселі "Беркут" (дивись окреме повідомлення) \$ 60.00
Замість квітів на могилу (дивись окреме повідомлення) 300.00

ЗСА разом: \$360.00

КАНАДА

Українська Народня Наса в Монреалі \$100.00
Замість квітів на могили (дивись окреме повідомлення) \$480.00
Канада разом: \$580.00

ДАТКИ НА ПЛАСТОВЕ ВИДАВНИЦТВО І ЗБІРНИЙ ПРЕСОВИЙ ФОНД ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ:

Курені УПС (дивись окреме оголошення)
"Ялинка" "Верховинка" \$1,525.00
Пл. сен. Ярослав Пришляк (неприйнятий заробіток за працю в таборі УПН-ів "Хлопці зеленого бору") 150.00
Разом: \$1,675.00

СПИСОК ДАРУНКОВИХ ПЕРЕДПЛАТ "ЮНАКА"

(які вплинули до 20 січня 1981 р.)

1. 89 Відділ Союзу Українок Америки, Кергонксон, ЗСА — 2 передплати для українських дітей у Бразилії.
2. о. Іван Кіт, Шарлруа, Бельгія, — 3 передплати для неможливого юнацтва.
3. Пл. сен. Павло Клим, Чікаго, ЗСА — 1 передплата для юнака у ЗСА.
4. Пл. сен. М. Маренін, Сан Гозе, ЗСА — 1 передплата для Аргентини.

Разом 7 дарункових передплат.

Усім жертводавцям щире спасибі.

**ПРИГАДУЄМО, ЩО ПЕРЕДПЛАТИ ТРЕБА
ВПЛАТИТИ ДО 15 БЕРЕЗНЯ КОЖНОГО РОКУ**

Погасло багаття, горіли ще мрії,
Кінчила свій лет заворожена ніч...

В першу річницю передчасного відходу
на Вічну Ватру

бл. п. ст. пл. ФЕДОРА СОКОЛА

Молодшого Лицаря Ордену Хрестоносців складаємо на Пресовий Фонд "Юнака" \$300.00, в тому \$250.00, які передали для нашого Куреня Батьки, Брат і Сестри Покійного нашого Друга.
Орден Хрестоносців

Замість квітів на могилу — нев'янучий вінок
св. п.

пл. сен. ОЛЕКСАНДРА КОТОВИЧА
з Вінніпегу

складає на пресовий фонд "Юнака" \$50.00
пл. сен. В. Бродович (Монреал)

Замість квітів на могилу
св. п.

д-ра РОМАНА НАВАЛЬКОВСЬКОГО,
який помер 2 грудня 1981 р. склали на пресовий фонд
"Юнака":

\$35.00: Іван Наливайко,
по \$25.00: д-р Юрій Барчинський, д-р Богдан Клименко,
Зенон Нобилянський, д-р В. Король,
по \$20.00: Василь і Тамара Дудки, д-р Адріан Горнич,
Юліан і Ліза Магур, І. Маногон, В. Мартинюк,
\$15.00: Н. Джулинський
по \$10.00: Роман і Іванна Бучинські, Михайло Бучок,
Василь і Олена Габровичі, Ігор Кіндрачук, М. При-
туляк, Н. Рубашевський, Таїса Ружицька,
по \$5.00: Іван Бойко, Роман Гнатишак

разом: \$330.00

Зібрано на поминках 80.00
Роман Стахів, Вотердаун 20.00:

Усі разом: \$430.00

Поміщено в попередньому числі "Юнака" датки — \$ 60.00

Всього зібрано \$490.00.

Збіркою займався пл. сен. Зенон Нобилянський.

Братчик Славко Пришляк — номендант Табору УПН-ів "Хлопці зеленого бору" в Іст Четгем 1980 року, пожертвував неприйнятий заробіток за працю в сумі 150 дол. на пресфонд пластових журналів.

Сердечна подяка Братчикові Славкові не тільки за пожертву, а ще більше за матеріали. Знаємо, що успіх табору — це для Вас нагорода! **Реданція.**

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,
Той долар, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ
ПЛАТИМО 6%
- ЦЕРТИФІКАТИ ЗАРОБЛЯТЬ
ВІД 6 1/2 до 9%

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ.

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

„ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО“
можна набути

- в Канаді: у Адміністрації
„Юнака“:

„Yunak“ — Magazine,
2150 Bloor St. W.

Toronto, Ont. M6S 4V7 Canada
ЦІНА — \$9.00

**Друкеря
КИЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні
запрошення
- фірмові
друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 537-5572

2466 DUNDAS St. West, TORONTO, ONT. M6P 1W9

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одер-
жати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і
ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна: \$1.50

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

“... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку”, —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

БОРСУК

ЇЖАК

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

КАЖАН

БОБЕР

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

САЙГАК

ЛИС

КРАМНИЦЯ ПЛАСТОВОГО ПОСТАЧАННЯ ПЛ. СТАНИЦІ ТОРОНТО

Має на складі

ОДНОСТРОЇ ДЛЯ ЧЛЕНІВ УСІХ ПЛАСТОВИХ УЛАДІВ
ХУСТКИ, ПОЯСИ, ВСІ ВІДЗНАКИ ПЛ. ПРОБ,
ЛЕЛІЙКИ, СВИСТКИ, КОМПАСИ, БЕРЕТКИ,
ПЛ. ПІДРУЧНИКИ

2199 Bloor St. West M6S 1M2

Пл. станицям при замовленні відзнак на суму
понад \$25. — даємо 10% знижку.

Нове на полицях: гаптовані відзнаки вмілостей для УПН
відзнаки: подані на обкладинці, ціна по \$2.50, інші — \$3.00.

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

ВЕДМІДЬ

ВОЇК

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ОЛЕНЬ